Eric Brown

KRASH-BANGG JOE ŞI ECUAŢIA ZEN-PINEALĂ

[Engineman 02]

Traducerea Florin Pitea [1]

[1] Titlul original - *Krash-Bangg Joe and the Pineal-Zen Equation* şi face parte din „*universul*" Engineman; a fost publicată în 1987 în Interzone,#21. Povestirea a apărut în limba română în nr. 499/1993 din „Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice".

Sorb tărie în barul pentru toxicomani *Supernova* când soseşte apelul. Gassner se holbează de pe dosul mâinii mele, venele ondulându-i mutra. Gassner e alb - gras şi palid ca o larvă monstruoasă - dar metacarpul meu bangladez îl pigmentează mulatru. E un ticălos xenofob, iar faptul că se apropie cu jumătate de castă pe teledermă totdeauna reuşeşte să mă facă să zâmbesc.

Îmi place ironia aproape tot atât cât îmi displace Gassner.

Acum mormăie ceva despre toxicomanii tineri.

— Dărâmată? întreabă, scrutându-mă.

— Sunt bine, mint.

Vrea s-ajung la el în zece minute. Îi vin clienţi. Părinţi disperaţi care au dovezi că fiica le-a fost măcelărită.

— E clipa cea mare, fetiţo. Un tip sus-pus de la echipamentele Wringsby-Saunders. N-o da peste cap.

Îmi vine să-i spun să practice auto-felaţia pe o persona-bandă canibală, dar rezist impulsului. Poate mai târziu, când voi avea fondurile pentru fugă. Încă mai sunt proprietatea lui, faţa lui grasă încă mai este imprimată pe dosul mâinii mele, un stigmat ca oricare altul.

Dar acum este doar o chestiune de timp.

Am fost decuplată ore în şir. Ceea ce am făcut mai înainte a necesitat o doză bună ca să mă ajute să uit. Capul mi-a amorţit şi picioarele-mi sunt la fel. Mă clatin printr-un câmp de bătălie cu trupuri inerte, ţinându-mă de umărul unui Andy serviabil *en passant,* şi reuşesc s-ajung la lift.

Afară e seară, iar mulţimile încep să se reverse pe străzi. Îmi fac loc cu tupeu pe un trotuar aglomerat, alegându-mă în trei rânduri cu glume proaste. Sunt telepată şi toxicomană - cele două merg mână-n mână - şi n-am deloc simţul mulţimii. Dau dreptate întru totul cu un „da-da” insolent orişicui se plânge şi urc pe bulevardul rulant. O

adiere, proaspătă odinioară, dar îmbâcsită acum cu duhoarea metropolei, face tot posibilul să mă învioreze. Merg cu calea rulantă un cvartal şi cobor la a treia staţie. Simţindu-mă deja mai bine, evit iscoade şi cerşetori şi mă îndrept spre zgârie-norul Union.

— Bangladesh!

Bătrânelul fără picioare rânjeşte în direcţia mea, îngrămădit ca un gunoi lângă intrare. Cum reuşeşte? Şi-a scos ochii cu ani în urmă şi totuşi ştie când vin. S-ar putea să-mi adulmece uleiul de păr, sau chiar pubisul. E poreclit Bătrânul Pete, şi e un cunoscut de-al meu. Îi strecor credite, iar el are grijă să fiu aprovizionată cu gumă când mă întâlnesc cu Gassner.

— Te-ai mai apropiat? mă întreabă.

Încerc să sondez. Nu obţin decât un bâzâit confuz. E ecranat. Avem un joc, el şi cu mine. Crede că a fost cineva celebru odinioară, iar eu trebuie să ghicesc cine anume. Faţa lui este cu siguranţă familiară, neţinând seamă de nasul absent şi de orbitele golite. A devenit budist, cu ani în urmă. A părăsit specia şi s-a mutilat ca să arate că repudiase lumea modernă. Mă întreb adesea ce anume l-a condus spre asemenea acţiune extremă. Poate căuta iluminarea, sau poate o găsise. Încă o dată îmi recunosc ignoranţa, îi strecor zece credite şi mestec gumă în lift.

* * *

Mă simt grozav când ajung la 33. Biroul lui Gassner e aşezat la etajul acesta, deşi „birou” este un titlu generos pentru locul lui de muncă. Nu e decât o cămăruţă umplută cu terminale Batan II şi cabluri şi totuşi multe din smiorcăielile lui nu se revarsă prin uşa glisantă. Intru strălucitoare, cu metabolismul pompând adrenalină -

surogat. Nu se face să-l las să mă vadă altfel. Ar jubila dacă ar şti cât de tare mă deprimă că-i sunt sclavă.

Un birou metalic, capota unui automobil prenuclear, îi propteşte osânza de fereastra cât peretele. Gassner parcurge cu privirea note despre cazuri, iar mormăitul lui confirmă faptul că am intrat cu vreo trei secunde mai devreme. Singura lumină din cameră este lucirea argintie de la ecranul computerului. Îl escaladez şi mă aşez turceşte în hamacul în care Gassner îşi aruncă hoitul între schimburi. La fiecare zece secunde, semiîntunericul este înlocuit de afară de baleiajul albastru electric al unui stroboafişaj descentrat care ne trimite reclame subliminale cu „Patel's Masala Dosa" în lobii frontali.

Scot casca metalică din cutia ei şi mi-o prind pe cap. Instantaneu, toate minţile din clădire, mai înainte simple lumânări pâlpâind în depărtare, strălucesc dureros. Reduc succesiv pelteaua mintală străină, cenzurând izbucnirile ocazionale de urlet psihic, provenind de la indivizii psihopaţi, şi mă străduiesc să-mi păstrez mintea întreagă.

Gassner este ecranat, bineînţeles. Pentru cineva care are angajat un telepat n-ar fi o politică bună să se plimbe cu mintea deschisă. Sunt închisă pe dinafară, *persona non grata*, în mormanul lui de carne. Sunt perioade când mi-ar plăcea să-l interceptez pe stăpânul meu. Apoi iar sunt perioade când mă bucur că mi-e interzisă intrarea. Interceptez prea mulţi dezaxaţi pe parcursul unei zile fără să-şi mai deschidă şi Gassner mintea.

Câteva minute mai târziu domnul şi doamna Disperare îşi fac apariţia.

Tipul este Kennedy, şi mimează calmul. Aş minţi dacă aş spune că-i disperat; pe scara Richter a tulburărilor personale nu prea s-ar înregistra. Mestecă *djamba* să se

calmeze şi îşi mişcă corpul bine întreţinut cu o anumită semeţie. Sau spuneţi-i aroganţă. Sub un braţ are plicul argintiu care conţine dovezile, iar sub celălalt pe nevastă-sa. Ea e scandinavă, frumoasă în împrejurări mai bune, dar durerea răvăşeşte înfăţişarea arătoasă şi în acest moment doamna Kennedy e urâtă. Plânge cu hohote într-o batistă şi am impresia că domnul Kennedy este stânjenit de intensitatea suferinţei soţiei sale.

Se aşază în timp ce Gassner murmură dulcegării, apoi agită un deget spre mine.

— Bangladesh, zice. Asistenta mea.

Mă numesc Sita, dar de la invazie am căpătat porecla naţională. Aici, în Vest, e socotită o chestie spirituală. Mă bucur că nu m-am născut în Bulgaria.

Prezenţa mea, cocoţată acolo sus, o surprinde pe doamna Kennedy. Îmi zâmbeşte cu timiditate, apoi îmi vede pe obraz simbolul minţilor conectate. Se retrage pe plan mintal; nu doreşte deloc să-şi expună durerea mai mult decât îşi poate permite. Îi trimit un gând liniştitor, spunându-i că n-am deloc intenţia să fac indiscreţii - oricum, nu *prea* multe. Nu se poate să sondez adânc în vârtejul dominat de suferinţă al psihicului ei; durerea şi regretul şi auto-compătimirea clocotesc în adâncuri, iar eu am propria doză din aceste sentimente împotriva cărora lupt chiar şi în cele mai bune momente.

Cât despre domnul Kennedy... Este ecranat, aşa că nu mă ostenesc încercând să-l sondez. Oricum ştiu deja destul despre el, tot ceea ce vreau să ştiu, chiar şi lucruri pe care a treia lui nevestică, născută la Oslo, nu le ştie.

Mă salută dând din cap cu privirea rece şi atentă.

Îi dăruiesc cea mai frumoasă clipire strengărească.

Prezenţa mea aici este dovadă de prietenie. Gassner îi

întreabă şi ei răspund, iar eu o sondez pe doamna Kennedy ca să asigur veridicitatea, nu pentru că ar fi într-adevăr nevoie s-o fac. I-am pătruns în minte şi am luat datele cazului înainte să fi trecut pragul.

Becky Kennedy a fost înhăţată într-o sală de gimnastică de la periferie azi dimineaţă la zece, iar garda ei personală scoasă din circulaţie cu un disjunctor neural. Atacatorul lor a venit şi a plecat atât de repede încât gorila n-a văzut nimic. Pe la prânz soţii Kennedy, care aşteptau cu nerăbdare în ferma lor suburbană, au primit un plic argintiu expediat ramburs...

Kennedy aruncă o privire spre Gassner, care aprobă din cap. Aşază plicul pe birou şi printre noi scâncete ale soţiei sale scoate o fotografie lucioasă. Mă aplec. Nu e frumoasă. Instantaneul arată o fetiţă într-un costum de gimnastică, întinsă, cu o rană masivă de glonţ în pieptul pubertin. Ochii ei morţi privesc ţintă obiectivul, încremeniţi de groază.

— Nici un fel de notă sau de mesaj? hârâie Gassner.

Kennedy reintroduce fotografia în plic.

— Nimic. Doar asta, zice, şi adaugă, fără cea mai uşoară insinuare de rugăminte în ton: Îmi puteţi aduce fiica înapoi, domnule Gassner?

Şeful meu îşi pipăie pliurile de grăsime de la gât.

— Sunt aproape sigur că putem, domnule Kennedy.

— În cadrul limitei de trei zile? Trebuie să prindă zborul suborbital spre Viena luna viitoare. Ne-ar plăcea să ajungă la timp...

Şi doamna Kennedy izbucneşte iar în lacrimi. Ştie că majoritatea puştilor dispăruţi nu mai sunt găsiţi decât după limita de trei zile. În ciuda asigurărilor lui Gassner, nu poate să creadă c-o va revedea vreodată pe micuţa ei Becky.

Gassner spune:

— Faptul că răpitorul fiicei dumneavoastră v-a trimis această fotografie îmi arată că nu avem de-a face cu o răpire obişnuită... Prin asta vrea să spună că Becky s-ar putea să nu sfârşească în rolul cadavrului dintr-o orgie necrofilă.

— Presupun că veţi primi o cerere de răscumpărare pentru fiica dumneavoastră destul de curând. Agenţia mea va conduce negocierile. Indiferent de cererea de răscumpărare, onorariul meu pentru caz este două milioane de credite...

Kennedy dă din mână:

— Aduceţi-mi fiica înapoi, domnule Gassner, şi vă veţi primi onorariul.

— Excelent. Mă bucur să văd că cineva apreciază cât de periculoasă poate fi ramura noastră de lucru. Avem de-a face cu psihopaţi criminali, domnule Kennedy. Nici un preţ nu poate să compenseze pe de-a-ntregul pericolele implicate...

Dar două milioane de credite vor prinde bine, mulţumesc... Două milioane de care Gassner are nevoie cu disperare. Afacerile merg prost în zilele noastre, iar el se luptă să-şi ţină capul gras deasupra nivelului variabil al comerţului din City.

Aranjează să menţină legătura şi familia Kennedy pleacă. Sar jos şi mă aşez pe vine lângă uşa glisantă urmărindu-i cum pleacă.

— Ai tot? hârâie Gassner.

Aprob din cap.

— Tot ce-mi trebuie.

Gassner îmi prinde privirea când sunt pe cale să plec:

— Hei... dacă găseşti cadavrul înainte ca ei să primească o cerere de recompensă, ştii cum s-o aranjezi, fetiţo...

Fac cu ochiul', aţintesc un dezintegrator făcut din degete ca să arăt că suntem pe aceeaşi lungime de undă - dar instrucţiunile lui mă neliniştesc. Oare bănuieşte?

— O-ntind, Gassner, zic.

— Hei, ce face Joe? Nu l-am văzut pe-aici.

Ticălosul ştie sigur cum să trântească o răutate.

— Joe e bine, mersi, mint.

Îl rog pe Allah să-mi dea puterea să fac supă cu tăiţei din hoitul lui. Dar ce naiba?

— Ciao, strig, îi trimit o bezea şi plec.

* * *

Rătăcind...

Rătăceam cu luni în urmă când l-am găsit pe Krash Bangg Joe, sau doar Joe Gomez, cum era atunci. Rătăcirea? E o stare de spirit în egală măsura ca şi un act fizic. Nu poţi obţine una fără cealaltă; sunt oarecum interdependente. Să rătăceşti, să te droghezi cu indiferent ce-ţi place, să-ţi umpli capul cu un ţel sublim şi inaccesibil, şi să te afunzi în noapte. Să călătoreşti hăt-departe pe bulevardul rulant, alături de civili din partea liniştită a oraşului, afară, către fiorul hoinăritului prin cartierele sărăcăcioase, iar când minţile lor pământeşti devin *prea* greu de suportat, să părăseşti bulevardul şi să încerci garajele-locuinţe şi aleile. Să rătăceşti pentru totdeauna şi să pierzi urma timpului. E ceva pentru fiecare acolo; era chiar şi ceva pentru mine.

Pe atunci eram răvăşită, o epavă nevrotică. Trecutul mi-era în cap, un timp de care încercam să uit, iar prezentul nu era nici el din lapte şi miere. O telepată de gradul al doilea legată prin contract de o agenţie de investigaţii de mâna a cincea, cu un singur reprezentant. Lucram în schimburi de douăsprezece ore şi munca era grea: încercaţi o dată să

sondaţi o minte clocotind de răutate. Aveam înainte încă zece ani din această existenţă de azi pe mâine, de la minte la minte, şi erau unele perioade când credeam că nu mai pot suporta... Dacă supravieţuiam cei zece ani puteam să părăsesc agenţia, să renunţ la casca metalică şi să-mi las simţul telepatic să se atrofieze - dar chiar şi atunci aş fi fost totdeauna conştientă că, luaţi ca specie, nu valoram prea mult... Aşa încât n-aveam deloc speranţe pentru viitor şi singurul fel în care puteam accepta prezentul era să-mi mestec gumă şi să trăiesc de pe-o zi pe alta. Chiar şi aşa, mă neglijam. Stăteam zile în şir fără să mănânc; nu am fost grasă niciodată, dar după un interval de lucru şi rătăcire şi înfometare eram slăbită de foame, epuizată.

Presupun că rătăcirea mi-a ajutat totuşi. Era o parte din rutina zilnică. Ţelul meu? Veţi râde - dar se spune că cine caută îndeajuns de mult, găseşte. Şi eu am găsit. Ţelul meu era *cineva.*

N-aveam nici o idee cine anume. Uneori mă păcălesc că îl căutam pe Joe tot timpul, că ştiam că există acolo printre milioane şi că era doar o chestiune de timp înainte să-l găsesc. Dar asta-i doar o retrospectivă veche care joacă feste. Adevărul este că eu căutam o minte bună şi pură ca să-mi dovedesc că nu suntem răi cu toţii, că există o speranţă.

Aşa că mă drogăm la sfârşitul schimbului, mergeam pe bulevard şi mă strecuram pe străzile laterale. Dând târcoale, rătăcind...

Eram o faţa familiară în cartierul luminat al treburilor întunecate. Primeam kebab de şobolan şi vrabie de la patronii de dughene alimentare chinezeşti care vroiau să mă îngraşe, vânzătorii guralivi m-au lăsat în pace după primele câteva săptămâni în care am refuzat să cumpăr.

Făceau comerţ ambulant cu de toate, de la ei înşişi până la smack pur, de la organe disponibile pentru chirurgia ilicită, până la însuşi Expresul De Adio - Z-pineal. Drogul de pe cea de-a treia planetă a stelei Aldebaran care ţi-ar fi dăruit o excursie de-o viaţă şi te-ar fi dat gata pe parcurs. Mă îngrozea doza aceea. Odată, cu mai multe luni în urmă, beam tărie într-o cârciumă prăpădită şi prin perete l-am sondat pe un om de afaceri falit care se săturase până-n gât de toate şi vroia s-o sfârşească. Plătise o jumătate de milion în cap pentru plăcerea de a-şi încheia viaţa, şi s-a dus cu o extravaganţă. În plan subiectiv a trăit alţi optzeci de ani, iar glanda pineală i-a înflorit pentru a-i arăta evoluţia speciei sale. Am călătorit alături de el până când a murit, apoi m-am întors clătinându-mă la culcuşul meu. Am fost năucă de-a lungul următoarelor trei zile şi timp de încă o săptămână am avut halucinaţii cu pitecantropi şi javanezi dansând stranii, graţioşi, pe bulevard. Doar mai târziu am avut retrospecţii vagi, amintiri despre întunecimea vastă, impenetrabilă care l-a înghiţit pe bătrân când drogul i-a distrus creierul. M-a speriat la început, acest neant intangibil pe care nu puteam nici să-l simt, nici să-l înţeleg. Cu timpul, poate după o lună, am reuşit să-l împing undeva departe şi să uit.

Apoi am reînceput să rătăcesc, să caut...

Îmi înnegream simbolul minţilor conectate şi sondam, dând de-o parte capetele cu miile, unul câte unul, pe măsură, ce fiecare expunea aceleaşi formule viciate. Unele capete erau mai bune decât altele, dar chiar şi cele mai bune erau infectate de lăcomie şi egoism şi ură. Şi-apoi erau cele cu adevărat rele, capetele care mă izbeau de la distanţă cu încărcătura lor de răutate, cele care ieşeau în evidenţă într-o mulţime precum celulele canceroase într-o

glandă limfatică.

Dar mai rele decât acestea erau minţile ecranate, în care putea să pândească *orice.*

L-am găsit pe Joe Gomez într-un bar numit *Yin-Yang.*

E o speluncă de subsol, cu o intrare la nivelul străzii, scăldată în vibraţiile unui tub fluorescent defect. Trei siluete stăteau în lumina argintie intermitentă în noaptea aceea şi ceva mi-a atras atenţia la ei. Purtau griurile moderne ale afaceriştilor bogaţi, iar minţile le erau ecranate. Discutau între ei ceva pe un ton care sugera că nu doreau deloc să fie auziţi. Şi unul dintre indivizi avea tatuat ∞ pe obraz.

Dar ce dracu' făceau trei funcţionari din centru, şoptind în faţa unui bar de periferie, la patru dimineaţa? M-am gândit că, la fel de sigur cum Allah este Allah, nu negociau afaceri.

Dar mă înşelam. Asta făceau.

M-am apropiat şi am tras cu urechea la şoaptele lor. În acelaşi timp am devenit conştientă de o emisie dinspre *Yin-Yang*-ul subteran. Cele două elemente s-au conectat. Ca din întâmplare, m-am strecurat pe lângă cei trei funcţionari şi, o dată ieşită din raza lor vizuală, am coborât treptele două câte două. Emisia era muzica dulce a viorii deasupra zarvei. Căutarea mea aproape se sfârşise.

Dar nu cu totul. Trebuia să-l scot mai întâi.

Barul era un local pentru drogaţi. Toxicomani căzuţi zăceau în dezordine pe diferitele niveluri ale podelei tapisate. Barmanul era un Andy. L-am întrebat dacă localul avea altă intrare, iar el a arătat spre vest.

Apoi am privit împrejur şi am sondat.

Tipul cu undele mintale armonioase stătea rezemat de peretele depărtat, bând bere. Purta salopeta albastră de spaţial în concediu şi am aflat cu surprindere că era

mecanic. Avea şi o frumuseţe brună, spaniolă. Şi era neecranat...

Am aruncat o privire spre intrare. Nu era nici urmă de funcţionari. Fără îndoială că tot mai discutau dacă acesta era individul pe care aveau de gând să-l radă. Era evident că telepatul lor îmi era inferior cu câteva grade; am ştiut imediat că spaţialul era materialul de primă calitate pentru ce se gândeau ei.

Am proiectat o emisie de autoritate şi am traversat localul.

— Joe Gomez?

Şi-a ridicat privirea, uimit; surprins că era chemat pe nume de o tânără de culoare, nu prea arătoasă. Mi-am dat seama că telepatul de afară avea să recepţioneze şi el toate astea. Aşa că mi-am scos instalaţia de ecranare din tunică şi am strecurat-o în salopetă lui. Apoi l-am înşfăcat de braţ şi l-am pus brusc în mişcare, într-o izbucnire de urgenţă disperată.

Pe când ne repezeam către uşa cealaltă şi în sus pe trepte, am recepţionat suflul chinuitor al fluxului pe trupul său. Apoi am ajuns afară şi-am fost inundaţi de mirosurile îngemănate ale unei duzini de mâncăruri la minut cu specific naţional.

— Pe aici...

Am alergat cu el pe o alee şi pe sub o boltă, apoi înapoi printr-un pasaj paralel şi sus, pe o pasarelă. Mulţimi ne stăteau în cale şi ne-am strecurat prin ele, înaintând cu spor. Anii de rătăcire îmi imprimaseră pe cortex o hartă rutieră a cartierului. Probabil că funcţionarii cei spilcuiţi se zbăteau să se mişte acum, blestemându-şi ocazia pierdută. Pusesem mâna pe găina cu ouă de aur şi nici nu-mi venea să cred ce noroc avusesem. Ca să fiu sigură l-am dus pe

partea cealaltă a bulevardului şi sus, într-un zgârie-nori, la un restaurant mexican ieftin pe care-l frecventam.

* * *

Afară, metropola se întindea ca o zonă nesfârşită, acoperită cu nestemate. Milioanele de puncte luminoase scânteietoare ar fi putut să indice tot atâtea focare de răutate în noaptea aceea - dar noi eram departe de toate acestea, aici, sus, iar Joe Gomez era al meu. De-abia îmi puteam controla freamătul.

Apoi am înţeles cât de aproape fusese de anihilare şi-am izbucnit în lacrimi:

— Prostule! Prostule! am strigat.

— Uite, Sita - aşa te numeşti, nu-i aşa?

Era uluit şi stânjenit; recepţionase frânturi din gândurile mele pe când îl salvam în pripă, şi ştia că-mi era dator.

— Cine erau tipii ăla?

— Cine? Chiar organizatorii funeraliilor tale, asta erau.

Lacrimile mele erau acum lacrimi de uşurare.

— Erau piraţi din industria de benzi senzo. I-am auzit întâmplător înainte să-ţi recepţionez emisia...

— Şi? Puteam să fiu un star.

— Mda, un star mort, puştiule. Nu-s multe felurile în care poţi fi omorât în ziua de azi, dar ei te-ar fi omorât *de-a binelea.*

Culoarea îi dispăru din obraji şi păru îngreţoşat:

— Dar credeam că industria e legală. Am văzut persona - benzi de vânzare pe piaţă.

Naivitatea lui mă uimi.

— Partea cu persona-benzi este legală. Se fac benzi cu celebrităţi, sau cum se crede că ar fi putut fi celebrităţile.

Dar piraţii ăştia fac persona-benzi cu oameni adevăraţi, storcându-i *de tot* pe proştii ca tine. Eşti atât de bun că m-ai entuziasmat, iar ei asta voiau.

...Şi deja doream să-i smulg instalaţia de ecranare, doream mai mult...

Îşi aţinti privirea asupra băuturii. Nu părea foarte convins.

— Ascultă, puştiule. Ştii ce ţi-ar fi făcut dacă n-aş fi apărut pe parcurs? Te-ar fi omorât şi ţi-ar fi dus cadavrul la atelierul lor. Ţepenii pot fi folosiţi pentru înregistrări şi sunt mai uşor de manevrat - nu se zbat. Apoi indivizii ăştia, piraţii ăştia... ţi-ar deschide ţeasta şi-ar merge în adâncime şi ţi-ar utiliza cerebelul, lăsându-ţi sistemul nervos încurcat şi făcut zob. Ar lua mai mult decât simplele emoţii, ar lua tot. Ţi-ar jefui însuşi sufletul doar ca să scoată nişte credite ilicite, iar apoi ţi-ar azvârli corpul. Şi nici un chirurg n-ar mai putea face nimic ca să te asambleze iar. Ai fi mort. Singurul loc în care ai exista ar fi pe bandă şi ca un duh în capetele non-telepaţilor bogaţi care vor senzaţia perceperii altor stări de spirit fără să-şi facă operaţia.

Am băut apoi o înghiţitură mare, furioasă pe el.

— Şi păstrează instalaţia de ecranare. Vreau să rămâi în viaţă. Consideră-l un cadou.

— Mulţumesc, zise.

— Pentru numele lui Dumnezeu! am izbucnit. Pe unde dracu' aterizezi de obicei? Nu ştii la ce serveşte o instalaţie de ecranare?

— Lucrez pe ruta Lhasa, Kathmandu, Gorakhpur... Sunt oraşe liniştite. Niciodată n-am avut într-adevăr nevoie de o instalaţie de ecranare acolo. Asta e prima dată când vin în Vest...

Mi-a evitat privirea şi s-a uitat îndelung afară, la metropolă.

— Mda, păi... gândeşte-te data viitoare. Aici nu plonjezi într-o lume secundară. Este realitate. Centrul Metropolei Meschine, unde trebuie să gândeşti ca să supravieţuieşti.

A aprobat din cap, şi-a sorbit băutura.

M-am potolit.

— De unde eşti, Joe?

— Sevilla, Europa. Tu?

— Chittagong, în ceea ce a fost pe vremuri Bangladesh. Acum e-n China.

Privirea i-a zăbovit pe tatuajul meu. Apoi a văzut figura de pe dosul mâinii mele.

— Soţul tău?

Am râs.

— Hei, inocentule... n-ai mai văzut nici una de-asta până acum?

Mi-am agitat mâna teatral.

— Tipu' ăsta-i şeful meu. Sunt *proprietatea* lui. Sunt legată de el prin contract timp de încă zece ani...

— Niciodată nu mi-am dat seama...

— Nu, păi nu ţi-ai fi dat, nu-i aşa?

L-am privit aspru, cu amărăciune. Apoi am zâmbit. A trebuit să-mi reamintesc că aveam de-a face cu un băiat de treabă, care era naiv cu adevărat şi care nu mă ducea de nas.

Am oftat, i-am dat amănunte:

— Părinţii m-au vândut când aveam patru ani. Erau săraci şi aveau nevoie de rupii. Eram unul dintre cei şase copii, şi fată, deci cred că nu mi-au dus dorul... M-am dovedit psiho-pozitivă când aveam cinci ani şi mi-a fost făcută operaţia. N-am avut nici un cuvânt de spus în problemă, pur şi simplu m-au tăiat şi deodată am căpătat blestemul *capacităţii.* Am fost luată de-o agenţie, antrenată şi vândută lui Gassner

când aveam şase ani. Acum sunt nouă ani de când citesc minţile oamenilor pentru credite puţine, gumă şi un pat într-o locuinţă sărăcăcioasă dintr-un cartier de androizi...

Joe Gomez a fost şocat.

— Nu poţi să... Vreau să zic, ridică din umeri, să scapi?

— Cum am spus, peste zece ani, când termenul contractului meu expiră. Asta e o asigurare că nu fac vreo prostie.

Am ridicat miniatura lui Gassner; figura-i era nemişcată acum; revenea la viaţă când mă contacta.

— Cu asta ştie tot timpul unde sunt. Nu pot să-i fac nimic...

Am pălăvrăgit o veşnicie, am comandat tostadas, am băut. Dincolo de aspectul exterior, stradal, gălăgios, eram ca o fătuţă la prima întâlnire. Tremuram, iar vocea-mi era ascuţită şi spartă din cauza emoţiei.

Joe Gomez... Era scund, brunet, în vârstă de vreo douăzeci de ani. Avea o faţă puternică, frumoasă, dar ochii îi erau şovăitori şi timizi. Totuşi, pe mine mă interesa ceea ce trăia în spatele acelor ochi... Era pur, iar eu aveam nevoie de *puritate.* Voiam să pătrund în el, să devenim o singură fiinţă. Nu arătam prea bine, dar eram sigură că dacă l-aş fi lăsat să-mi arunce o privire în minte, dacă i-aş fi oferit experienţa... Dar în acelaşi timp eram cumplit de speriată că aş putea să-l înspăimânt şi să-l fac să plece.

Am urmărit ivirea zorilor din spatele unor zgârie-nori îndepărtaţi.

Inima-mi bătea năvalnic când am zis într-o doară:

— Unde stai, Joe?

— De-abia am venit. Încă nu mi-am stabilit o locuinţă. Poate ştii tu vreuna pe undeva?

— Eu...

Aveam în gură ceva care-mi împiedica vorbele.

— Poţi să stai oricând la mine. Nu e mare lucru, dar...

Sublim Allah, ochii mi se umpleau iar de lacrimi.

— Nu ştiu...

— Dă-mi instalaţia de ecranare, i-am spus.

— Înţeleg. Dacă nu vin cu tine, vrei cadoul înapoi, corect?

Părea jignit.

— Frecţii. S-ar putea să am alte defecte, dar nu trişez. Vreau să-ţi arăt ceva.

Îmi dădu instalaţia de ecranare, un oval argintiu puţin mai mic decât un toc, iar eu l-am pus în afara razei de acţiune, pe o masă din apropiere. Bunătatea lui m-a înghiţit, iar eu m-am pierdut în strălucire. M-am repezit la el, l-am invadat, i-am arătat cum era să aibă pe altcineva în cap... Am plecat din zgârie-nori şi-am luat bulevardul spre cartierul androizilor.

* * *

Joe era într-o permisie de trei săptămâni şi-am petrecut fiecare zi împreună. Eram de nedespărţit, îndrăgostiţi drăgălaşi precum cei pe care-i vezi pe bulevard duminica după-amiază. Fata din Chittagong şi băiatul din Sevilla... Mi-am revenit repede, m-am însănătoşit şi-am început să mă bucur de viaţă. Am încetat să mai rătăcesc şi-am redus treptat guma. N-aveam nevoie de asta acum. Joe era drogul meu, iar eu luam doze mari.

Am explorat oraşul împreună. Am văzut viaţa prin ochii lui, şi ce am văzut era bun. Am încercat persona-benzi. El era un dandy elisabetan timp de o zi, iar eu eram Bo Ventura, cea mai recentă vedetă a filmului holografic. O dată chiar am făcut dragoste ca Sir Richard Burton şi regina

Victoria, doar aşa, ca chestie. Făceam adesea dragoste simplu şi uneori ne schimbam corpurile; eu deveneam el, iar el devenea eu. Mă mutam în el, făcându-mi loc în sistemul lui nervos autonom şi transferându-l într-al meu. Experimentam noutatea unui corp masculin, controlând porţiuni de muşchi noi pentru mine, iar Joe se-nfiora simţind vaginul şi sânii. La orgasm eram incapabili să mai rezistăm şi încântarea revenirii, personalităţile noastre lipsite de trup zvâcnind înapoi acasă, ne lăsau istoviţi ore în şir.

Apoi, într-o zi, către sfârşitul permisiei, Joe m-a scos din pat şi m-a îmbrăcat în costumul negru, mulat pe corp, ca pe un copil. Ne-am urcat într-un aerotaxi şi-am pornit cu viteza sunetului spre periferie.

— Unde mergem? am întrebat, rezemându-mă somnoroasă de umărul lui.

— Sunt un spaţial, zise el, ceea ce-mi închipuisem deja.

Era mecanic, un operator de flux al cărui schimb dura trei luni, într-o cabină sen-dep, propulsând o astronavă a Liniei Satori prin continuumul-*nada*.[2]

— Şi vreau să-ţi arăt ceva.

Am aterizat pe acoperişul zgârie-norului Liniei Satori, care adăpostea muzeul spaţiului, şi am intrat printr-un portal triunghiular flancat de militari Andy. Camera dinăuntru corespundea formei portalului, o prismă cenuşie de oţel, iar noi eram singurii vizitatori în acea zi. Lângă intrare se afla sculptura holografică a unui bărbat, vag familiar; savantul care descoperise continuumul-*nada* şi care deschisese cale pentru astronave.

Prin Joe cunoscusem tot ceea ce cunoscuse şi el. Trecutul

[2] Continuumul-*nada* (*Nada-Continuum*) permite piloţilor să-şi conducă navele, de la o stea la alta, instantaneu prin intermediul display-ul de comandă.

lui era al meu, fiecare senzaţie a lui un eveniment împărtăşit. Călătorisem cu el la Timbuctu - şi tocmai pe Epsilon Indi. Dar exista şi o experienţă care-mi sfida înţelegerea. Când intra într-o cabină sen-dep a unei astronave a Liniei Satori, nu puteam să merg cu el; n-aveam nici o idee ce însemna să treci prin flux. Joe ştia, bineînţeles, dar era incapabil să-mi descrie senzaţia, incapabil să-şi reamintească sentimentul aşa încât să-l pot recepţiona şi înţelege. O compara cu o experienţă mistică, dar când îl presam cu întrebările nu putea găsi analogii potrivite. Să treci prin flux este o experienţă a sufletului, zicea el, şi nu a minţii - poate de aceea mă luptam.

Am mers de-a lungul pasajului circular al muzeului spaţiului. La capătul îndepărtat, pe un soclu şi înconjurat de un cordon - laser de putere mică, era un trapezoid de întuneric înrămat într-o structură-stază. Aveam acolo, conform inscripţiei, o porţiune încătuşată din continuumul-*nada*.

N-a făcut nimic ca să impresioneze o bangladeză somnoroasă, până când a văzut expresia de pe faţa iubitului ei. Gomez era un caz disperat; nici chiar sexul în transfer nu reuşise să aibă asemenea impact asupra lui.

— Joe...?

Îşi reveni şi aruncă o privire peste umăr spre intrare. Apoi sări peste cordonul-laser şi mă ridică repede după el.

— Asta e, Sita. Uită-te bine...

După o vreme întunericul deveni mai mult decât o absenţă a luminii. Se rotea şi se învolbura într-un vârtej mistic, precum obsidianul transformat în fluid. Am fost fascinată şi eu, atrasă spre un secret-nemăsurat, veşnic de nedezvăluit.

— Ce este? am întrebat prosteşte. M-am aplecat. Joe m-a

tras înapoi. M-a avertizat că interfaţa mă putea decapita la fel de precis ca oricare ghilotină.

— Este esenţa nimicului, Sita. Ceea ce se află la temelia tuturor lucrurilor. Este Cerul şi Nirvana şi Iluminarea. Starea finală Zen...

Vocea îi deveni imperceptibilă, apoi spuse:

— Am fost acolo...

Şi mi-am amintit ceva - întunericul inefabil pe care-l cunoscusem cu mai multe luni în urmă. Mintea mea căuta să atingă ceva aflat puţin dincolo de raza ei de acţiune, un spectru mintal la fel de evaziv ca şi vântul... Apoi vraja a fost destrămată.

Joe a râs, s-a desprins de mine şi mi-a zâmbit. A sărit înapoi peste cordonul-laser şi m-a scos de-acolo. Ne-am strâns în braţe atunci şi ne-am contopit. Perioada lui de permisie era pe sfârşite. Curând avea să mă părăsească, atras spre un alt rendez-vous cu continuumul-*nada.* Ar fi trebuit să fiu geloasă, poate. Dar în loc de asta eram recunoscătoare faţă de ceea ce îl făcea... el însuşi.

Mână în mână, am alergat prin încăpere ca nişte copii.

Allah, săptămânile acelea...

Trebuiau să se sfârşească, şi s-au sfârşit.

Şi s-a întâmplat că Joe a murit de moartea - fluxului în timp ce-şi propulsa vasul prin Exterior, dincolo de steaua Groombridge. Ceea ce-l hrănise l-a lovit şi l-a ucis, cu doar trei zile înainte să vină acasă la mine.

Plec de la Gassner şi cobor la bulevard cu capul plin de Becky Kennedy şi de părinţii ei iubitori. Pe când mă îndepărtez de zgârie-nori, o umbră se lipeşte de mine şi mă urmează, ţinându-se la o distanţă sigură. Iau bulevardul către ţărm.

Cartierul Carnival este o parabolă luminată ce

delimitează muşcătura neagră a golfului. Îmi aleg un chei liniştit, departe de vibraţiile sonore şi de strobo-proiectoare, mă aşez în poziţia lotus şi aştept.

Deasupra, sub milioane de stele arzânde, astronave mari alunecă fără zgomot, fixate trainic în reţele-stază fosforescente. La zece kilometri în largul mării, pontonul astroportului e un infern în flăcări, cu un flux constant de astronave sosind şi plecând. Joe şi-a luat zborul de-acolo în ultima lui călătorie şi săptămâni întregi după plecarea lui, tunetul surd al navelor, defazându-se din realitatea aceasta, îmi aducea lacrimi în ochi. Adesea veneam aici şi stăteam şi contemplam constelaţiile, stelele unde ar fi putut să fie Joe. Acum s-a întors, dar încă îmi place să scrutez spaţiul şi să încerc să-mi imaginez unde anume s-a petrecut accidentul.

Un zgomot de-a lungul cheiului, pocnetul unei scânduri deformate de soare, arată că umbra mi-a sosit. Îi simt prezenţa, dominându-mă.

— Spider, zic. Stai jos. Te aşteptam.

Şi chiar îl aşteptam - e unul dintre puţinii oameni pe care mă pot baza ca să mă ajute.

Spider Lo este un telepat de gradul întâi şi lucrează pentru cea mai mare agenţie din Occident. E cam tot atât de slab ca mine, dar de două ori mai înalt. Anul trecut a câştigat suficient ca să-şi cumpere o extindere de femur, iar eu am fost prima care a recunoscut că arăta într-adevăr impresionant mergând pe bulevard, mai ales în mulţime. E chinez, şi-ar trebui să-l urăsc pentru asta, dar e un tip blajin şi ne înţelegem bine.

— M-a trimis Gassner, Sita.

— Îmi imaginam asta.

— Mi-a spus să mă asigur că-ţi faci treaba. Mie nu mi se

pare că faci chiar asta aici...

Ezită, privindu-mă.

— Am să-ţi împărtăşesc un secret, Sita. Gassner are necazuri. Afacerile merg prost, iar câteva dintre agenţiile mai mari caută să le preia pe cele mici. L-ar cumpăra pe Gassner cu te miri ce şi l-ar angaja ca butonator de nimic. Cât despre tine - ai fi preluată de agenţia care cumpără. Ai lucra în schimburi mai lungi pentru plată mai mică. Eşti de gradul doi, adu-ţi aminte...

Îl las să-şi răcească gura degeaba. Secretul lui nu-i nici un secret. Nu-mi spune nici un lucru pe care să nu-l ştiu deja. Las postura leneşă să-mi descrie apatia şi privesc stelele.

Spider încearcă iar:

— Cazul ăsta valorează două milioane pentru Gassner. Ar însemna solvabilitate pentru el, şi, cine ştie, chiar un spor pentru tine. Dar tu îl dai peste cap.

— Şi ce-o să se mai supere domnul Gassner pe mine, zic.

— Sita... ăsta e cel mai mare caz pe care l-ai avut vreodată de rezolvat. Nu pari să încerci...

Indiferent, îi arunc o privire lungă şi calmă.

— Poate nu e nevoie să încerc, spun.

— Sita...

Trăsăturile lui orientale mimează disperarea.

— Vorbesc serios, Spider. Nu ţi-a dat prin cap că poate motivul pentru care lenevesc aici este că am încheiat cazul?

Ochii îi strălucesc subit de respect, apoi de bănuială.

— Pe bune, zic. Ştiu unde e ascuns cadavrul lui Becky Kennedy.

— De-abia ai plecat acum un minut din birou, Sita.

Ridic din umeri.

— Cum ţi-ar plăcea să câştigi cele două milioane pentru

agenţia ta anchetând cazul ăsta? îl întreb.

Încearcă să sondeze. Simt cum îmi furnică prin cap ca un porc spinos mintal înfuriat. Dar ecranul meu e pe măsură.

— Nu trebuie să sondezi, Spider. Vorbesc serios - o să-ţi spun. Agenţia ta poate să ia creditele de la Kennedy când o să găseşti corpul şi o să-l predai la secţia de reanimare...

— Dar Gassner...

Înţelegerea îl frapează.

— Mda, zic. Te-ai prins.

Spider mă priveşte.

— De ce faci asta, Sita? Dacă pică Gassner, vei fi transferată, şi-asta n-are să fie o distracţie pentru tine...

— Ascultă, Spider. O las baltă cu totul. N-o să mai sondez după puştoaica asta de mâine.

— Doar n-ai să...

Vocea-i e alarmată.

Râd.

— Nu, n-am să. O las baltă şi vreau să-l văd pe Gassner cum se duce la fund.

Dar există o cale mai uşoară decât asta ca să-i spun.

Iau aparatul de ecranare şi i-l arunc. Îl prinde, îl ţine câteva secunde, apoi îl azvârle înapoi. Atât îi e de ajuns ca să afle ce plănuiesc. Şi află tot: dragostea mea pentru Joe şi motivul pentru care am nevoie de bani mulţi, ce am făcut ieri dimineaţă şi de ce am făcut-o. Află ce vreau să fac şi aprobă încet din cap.

— Foarte bine, Sita. Bun...

Definitivăm aranjamentele, apoi batem palma. Stăm o vreme, privind astronavele şi pălăvrăgind, până când telederma lui Spider îl cheamă în legătură cu un caz. Se proţăpeşte în picioare şi se îndepărtează cu paşi mari de-a lungul cheiului, mergând ca pe catalige.

Rămân locului o vreme. Deasupra metropolei proiecţia unei holograme, ca o scenă pe cer, transmite ştiri din lume. Urmăresc imaginile dar nu-mi bat capul cu subtitlurile. Doar când începe revista afacerilor mi se strârneşte interesul. După cinci minute, ofertele de preluare sunt expuse rapid. Multi-Tec Internaţional a făcut astăzi oferte pentru o duzină de companii mărunte - una dintre ele, aflu, Agenţia de Investigaţii Gassner. Dar oferta n-a mers şi Gassner este încă independent... Zâmbesc în sinea mea. Când o să termin cu Gassner are să-şi dorească să nu mă fi cumpărat deloc, cu atâţia ani în urmă.

Plec de pe ţărm şi merg înapoi în oraş. Cobor de pe bulevard la o cabină telefonică şi - reuşesc să dau de familia Kennedy, folosind un teleimprimator pentru a face comanda. Apoi, în loc să merg drept la zgârie-norul Union, fac un ocol pe la complexul criogenic stup, la periferie. Iau liftul până la etajul şapte şi mă aşez pe vine lângă crisalida lui Joe. Dacă mă concentrez, îi percep cu greutate gândurile, depărtate, în adânc şi neinteligibile. Chiar şi atenuate, cristalizate şi fragmentate de congelare, emoţiile îi sunt încă la fel de bune şi de pure ca întotdeauna. Îi spun că în curând totul are să se termine, iar el îmi răspunde cu un zâmbet mintal, îndepărtat.

Sunt înlăcrimată când plec din stup şi traversez oraşul.

* * *

După ce am auzit de moartea lui Joe am început să rătăcesc iar.

M-am apucat iar de gumă, am încetat să mai mănânc şi m-am afundat în cartierul rău-famat. Când nu munceam, mă drogam şi rătăceam fără somn nopţi în şir, sondând.

căutând... Era imposibil, bineînţeles. Ceea ce căutam, găsisem şi pierdusem, şi nu puteau exista substituenţi, indiferent cât de buni. Nu mai exista nici un alt Joe, şi n-avea rost să-mi spun că trebuie să mai fie. Era prea curând după moartea lui, iar eu eram încă prea legată de el ca să accept pe altcineva.

Apoi mi-am băgat în cap că Joe trăia încă. Mi s-a părut că i-am simţit undele cerebrale în aer, ca şi când exista undeva în lume şi încerca să ajungă la mine. M-am concentrat şi m-am luptat să-l contactez, să-mi dovedesc că trăia. O nebunie, ştiu...

Dar aveam dreptate.

Era la o lună după accident, iar eu începeam să-mi pierd speranţa. Petreceam din ce în ce mai mult timp evadând în băutura tare şi încercând să uit. Socoteam că, dacă mi-aş putea pierde identitatea, atunci poate durerea n-ar fi atât de puternică.

Joe a telefonat după câteva nopţi.

Eram trântită pe priciul meu, revenindu-mi după o săptămână de seri nebune, nebune, în care rătăcisem şi pilisem. Capul mi-era plin de coşmaruri intense, iar Joe interpreta un rol central.

Când i-a apărut faţa pe ecranul video, am ştiut că era o halucinaţie.

— Sita! strigă. Sunt eu. Joe!

Am chicotit.

— Ştiu că eşti mort, Joe. Ai murit acolo. Afară. Nu mă poţi păcăli...

— Sita...

Braţele-i erau încleştate pe laturile ecranului, iar capul îi era aplecat. Semăna cu Joe, dar era ceva în neregulă cu geometria trăsăturilor. Erau prea net trasate şi cizelate ca

să fie ale lui Joe, deşi semănau cu ale lui. Evident, vreun efect al tăriei...

— Sita, te rog, ascultă!

Aproape-i dăduseră lacrimile.

— Ştiu că am murit de moartea - fluxului. Dar m-au scos la timp. M-au salvat. M-au refăcut într-o Sim-Soma şi...

— Unde eşti?

Dar n-am crezut. Încă mai halucinam. Joe era mort, iar ceea ce vedeam pe ecran era o nălucă a imaginaţiei mele.

— De-asta am telefonat. Am nevoie de ajutorul tău. Sunt la staţia sub-orbitală a oraşului. Tocmai am venit. Am nevoie de ajutorul tău...

A privit deasupra ecranului, apoi în spatele său. Când s-a uitat din nou la mine am văzut că se clătina, sprijinindu-se de aparat ca să se ţină pe picioare.

M-am târât de-a curmezişul priciului şi m-am aşezat pe margine. Nu mă puteam hotărî să cred, oricât de mult vroiam. Dacă-mi întemeiam toată speranţa pe ceea ce se dovedea a fi o crudă iluzie...

— Joe... Ce-i în neregulă, Joe?

— Sunt pe urmele mele, Sita. Piraţii. Aproape mă prinseseră. Am scăpat. Te rog... vino şi ia-mă de aici.

A zâmbit apoi, o deformare capricioasă a buzelor pe care o cunoşteam atât de bine şi-o iubeam.

— Nu mă pot mişca. M-au nimerit şi nu mă pot mişca. Am reuşit să ajung până aici...

M-am împleticit prin cameră şi mi-am adunat hainele. M-am luptat să intru în strictul necesar cerut de decenţă, apoi am coborât în stradă. Am chemat un aerotaxi, i-am dat destinaţia şi m-am prăbuşit în locul din spate. Ştiam că n-avea să fie nici un Joe când am ajuns acolo; deja dialogul nostru părea să se fi desfăşurat în vis. Era prea mult să sper

că l-aş putea salva a doua oară...

La staţie i-am spus aerotaxiului să aştepte şi-am pornit poticnindu-mă prin foaierul aglomerat. Nu-mi purtam casca, iar absenţa vuietului cerebral era o uşurare. Cabinele telefonice erau rânduite la capătul îndepărtat, lângă un chioşc cu mâncăruri la minut somaleze. M-am înghesuit prin mulţime şi-am căzut, sprijinindu-mă de prima crisalidă de cristal. Persoana dinăuntru îmi făcu semn să plec. Am mers clătinându-mă de la o cabină la alta, disperarea crescându-mi când fiecare din ele s-a dovedit a fi goală. Când mai rămăseseră doar trei şi tot nu era nici urmă de Joe am cedat şi m-a cuprins furia. M-am repezit în ele una după alta, izbind uşile cu pumnii. Ultima uşă rămase închisă cu încăpăţânare, ca şi când ar fi fost ţintuită de o greutate dinăuntru. Am privit cu atenţie peste paravan, iar inima mi s-a transformat în nová. Joe alunecase pe podea cu ciber-picioarele pliate dedesubt în unghiuri nebuneşti. Surâse când mă văzu şi-şi întinse braţele.

Am reuşit cumva să-l duc în aerotaxi şi înapoi la locuinţa mea.

O dată ajuns înăuntru, s-a prăbuşit pe prici, acel Joe Gomez pe care-l ştiam şi-l iubeam, dar diferit. Singura parte din el care supravieţuise morţii-fluxului era creierul, iar restul era o Simulare-Somatică Krash-Bangg, cu toate părţile sexuale şi cu cele mai recente aparate optice Nikkon. Era imposibil să-ţi dai seama că trupul era o Sim-Soma; chirurgii respectaseră cu stricteţe vechea înfăţişare a lui Joe, cel mult făcându-l încă şi mai atrăgător decât varianta originală.

M-am gândit că poate mai aveam halucinaţii...

— Aşteptau la aeroport, zise ei. Au aşteptat până am venit de la baza medicală şi m-au împuşcat, Sita. Dar am

scăpat...

Şi mi-a arătat piciorul.

În coapsa lui era o gaură îndeajuns de mare ca să-mi încapă pumnul înăuntru. Şiruri de microcircuite carbonizate răsăreau în smocuri de jur împrejur, iar carnea sintetică se topise şi se solidificase în picături precum ceara rece.

— Nu doare, mă linişti Joe, privind în jos. Nu simt nimic. Atât doar că nu pot să merg...

— O să te reparăm, am zis.

— Ai o jumătate de milion disponibilă?

— Cu siguranţă că Linia...?

A râs:

— Mi-au luat toate economiile ca să mă bage în asta.

— O să găsim o cale, am zis. Nu poţi să mergi înapoi...?

Mâna i se mişcă să atingă gaura, cu cel mai slab zumzăit de servo-motoare.

— Linia m-a concediat, Sita. Nu sunt apt pentru lucrul în flux şi nu mai am slujbă...

Lacrimile erau dincolo de experienţa ciberneticienilor din secolul al XXI-lea, sau Joe ar fi plâns atunci.

— Îţi aminteşti ceva despre atac? l-am întrebat.

— Nu mult. Trei tipi au coborât dintr-un aeromobil şi m-au strigat. Când am început să fug au deschis focul...

— Ai reţinut numărul aeromobilului?

— Eram prea ocupat încercând să supravieţuiesc, Sita.

Am sondat. Am retrăit atacul şi i-am revăzut pe cei trei tipi pe care-i întâlnisem la intrarea *Yin-Yang*-ului. Subconştientul nu uită nimic, iar privirea rapidă pe care Joe o aruncase aeromobilului făcuse să-i pătrundă în cap imaginea plăcii de înmatriculare. Am memorat numărul şi-am ieşit. Era o cale firavă, dar poate valoroasă.

Joe a întins mâna şi m-a tras lângă el.

— Nu mi-ai spus cât de bine este să mă ai iar alături, Sita.

— Nu?

Mi-am deschis mintea şi ne-am contopit. Dincolo de uşurarea lui de a fi cu mine, am văzut o umbră întunecată în fundal, un regret că nu va mai lucra niciodată în flux. Era ca un toxicoman lipsit de drogul preferat, iar simptomele întreruperii erau tânjeala şi melancolia. N-ar fi trebuit să mă simt geloasă, dar am fost.

* * *

În ziua următoare am hotărât că sălaşul meu nu era un loc sigur. Prea mulţi oameni îl văzuseră venind pe Joe iar telepatul piratului de benzi-senzo nu trebuia decât să trimită o sondă la întâmplare în vecinătate...

Aveam o relaţie în complexul criogenic-stup de la periferie şi Joe a fost de acord că ăsta ar fi cel mai bun loc pentru el până apăream cu creditele ca să cumpăr serviciile unui ciber- chirurg. Aveam câteva idei la care voiam să mă gândesc de-a lungul următoarelor câteva zile. L-am instalat în stup, apoi am plecat spre biroul lui Gassner.

I-am spus şefului că foloseam Batan II-ul să verific detalii asupra cazului în curs de rezolvare, dar în loc de asta am tastat accesul la dosarul cu plăcile de înmatriculare din oraş. Am găsit numărul aeromobilului pe care-l văzuse Joe şi-am avut noroc. Era un vehicul aparţinând corporaţiei Wringsby-Saunders. Am căutat informaţii despre ei şi-am aflat că se ocupau cu de toate, dar că principala lor cifră de afaceri provenea de pe piaţa persona-benzilor...

Aşa că am coborât pe bulevard şi-am mers spre periferie.

Wringsby-Saunders avea un zgârie-nori doar pentru sine,

un obelisc de o sută de etaje cu un WS scânteietor şi împletit care se rotea deasupra setului de apartamente de pe terasă.

Am intrat, iradiind bravură.

Am hoinărit. Căutam angajaţi de-ai companiei cu feţe care să semene celor pe care le purtam în minte. Am parcurs fiecare etaj, iar câteva ore mai târziu am găsit ceea ce vroiam. Un funcţionar înalt şi-a părăsit biroul şi-a venit cu paşi mari de-a lungul coridorului către mine. Avea ochelari de soare argintii şi o expresie arogantă. Era ecranat, bineînţeles - aşa cum fusese cu ultima ocazie în care-l întâlnisem. În lumina fluorescentă defectă de la intrarea în *Yin-Yang...*

Am citit inscripţia fosforescentă de pe uşa biroului său: Martin Kennedy. Era directorul cu probleme de marketing al secţiei persona-benzi, unul dintre posturile de vârf din corporaţie. Şi, nemulţumit cu un salariu gras de director, Kennedy îşi mânjea degetele în afaceri cu benzi-senzo ilegale. Unii oameni...

În următoarele câteva zile mi-am neglijat îndatoririle faţă de Gassner şi l-am urmărit pe Kennedy. Intenţia mea era să-l şantajez: pe superiorii lui de la Wringsby-Saunders nu i-ar fi încântat că unul din funcţionarii lor superiori era băgat în afaceri necurate.

Apoi s-a întâmplat ceva care m-a făcut să mă răzgândesc. Exista o cale mai bună să obţin ceea ce vroiam de la Kennedy, una care-mi elimina riscurile.

Ideea mi-a venit pe când îl urmăream cum sosea acasă într-o seară şi cum se întâlnea cu fiica lui pe alee. Era una dintre puţinele dăţi când el era neecranat, şi astfel am aflat că singura emoţie pură şi neprihănită din mintea lui Kennedy era dragostea pe care o avea pentru fiica sa,

Becky.

Data următoare când l-am găsit neecranat, i-am strecurat sugestia tainică, subliminală că Agenţia de Investigaţii Gassner era cea mai bună din oraş, specializată în crime, răpiri, persoane dispărute... Primul loc la care se va gândi când îşi va pierde fiica va fi Agenţia Gassner.

După aceea mi-am îndreptat atenţia spre Becky şi i-am verificat deplasările. Avea propria ei gorilă, care o escorta pretutindeni. Mă rog, aproape pretutindeni. Era o brută mare şi urâtă, însă n-aveam de gând să-l las să-mi stea în cale în acest stadiu al jocului...

Am hotărât că locul ideal pentru acţiune ar fi fost în sala de gimnastică unde ea se ducea în fiecare marţi dimineaţa. M-am înscris la cursuri şi ascultam toate instrucţiunile ca o fată cuminte, în ciuda protestelor corpului meu dărâmat de droguri. Am sosit devreme marţi dimineaţă şi am privit-o pe Becky făcând gimnastică ritmică în timp ce gorila ei o imita, dovedind ceva mai mult interes pentru felul cum costumul fetei se mula pe toate viitoarele zone erogene.

Eram chiar în spatele lor când au plecat din camera zero-g. Luasem precauţia de a scoate liftul din funcţiune şi de a bloca toate uşile. Eram singuri.

Am acţionat asupra paznicului cu disjunctorul neural, şi a căzut ca un sac de nisip ud. Apoi i-am făcut la fel lui Becky înainte să-mi arunce o privire. În timp ce tipului încă-i mai tresălta carnea pe podea, am târât-o pe fată de-a lungul coridorului, în liftul de serviciu.

Mă pregătisem pentru această parte toată săptămâna. Îmi spusesem iar şi iar că asta nu era crimă, că înainte de a se fi scurs cele trei zile, mica Becky are să fie peticită, în viaţă şi bună ca înainte. Dacă nu mai bună. Până-n două săptămâni are să fie înapoi, lucrând în sala de gimnastică,

moartea ei va fi un lucru trecut. Chiar şi aşa, pe când apăsam trăgaciul pistolului a trebuit să închid ochii şi să mă gândesc la Joe... Apoi am fotografiat cadavrul şi l-am ascuns în spatele unui panou de control. Următorul control era programat peste o săptămână. Îmi îndeplinisem obligaţia şi verificasem.

Am părăsit sala de gimnastică şi-am trimis prin poştă fotografia developată soţilor Kennedy. Apoi m-am îndreptat spre *Supernova* şi am băut tărie ca să mă ajute să uit... După câteva ore a sosit apelul de la Gassner.

* * *

Traversez oraşul şi mă îndrept spre zgârie-norul Union.

— Bangladesh! mă întâmpină un cârâit.

Bătrânul Pete, cerşetorul, rânjeşte ştirb, de pe trotuar. Îi strecor zece credite, iar el îmi dă gumă. Plutesc când ajung în foaier.

Spider Lo şi-a făcut treaba. Stă cu Kennedy în barul de la parter care e amenajat ca un decor de astronavă. Mă urc pe un taburet înalt, cu un aer preocupat.

Kennedy îmi aruncă o privire de nepătruns prin ochelarii argintii, dar paharele goale de lângă cotul său îi dezmint calmul.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce se petrece, îmi spune. Acest... acest domn m-a reţinut afară şi a pretins că lucrează cu tine. Sper că mi-ai găsit fiica...

— Aveţi cristalele? întreb.

Kennedy ezită, apoi ridică o valiză pe masă. O deschide pentru a dezvălui două cristale scânteietoare, arzând în semiîntunericul din piele fină. Sunt adevărate. Substanţa închisă înăuntrul lor luceşte ca pulberea de diamant. Iau

valiza.

— Agenţia Gassner a fost preluată, îi spun acum lui Kennedy. Ca atare, nu mai există. Domnul Lo, prezent aici, reprezintă Agenţia Massingberd. La închiderea cazului veţi plăti agenţiei sale.

— Fiica mea?

— Când voi livra cristalele, fiica dumneavoastră va fi sub îngrijirea sigură a spitalului oraşului.

Kennedy dă din cap a înţelegere. Spider Lo îi întinde hârtii peste masă, iar Kennedy semnează.

— Domnul Lo vă va duce la spital.

Îi scutur mâna formal, dar ecranul lui îmi deviază sonda. Ieşim, iar Spider şi cu mine batem palma şi mergem fiecare pe drumul lui. Mica Becky Kennedy va fi iarăşi vie peste scurtă vreme. Acum treizeci de minute, Spider a trimis urgent o echipă medicală la sala de gimnastică să-i recupereze cadavrul şi în curând are să respire normal la secţia de reanimare, cu atacul şters din memorie, aşteptând cu nerăbdare ceea ce aşteaptă fetiţele cu nerăbdare în ziua de azi. Excursia suborbitală la Viena, poate.

Călătoresc cu bulevardul pentru ultima dată. În cazul în care Kennedy a bănuit ceva şi a pus pe cineva să mă urmărească, mă eschivez cu inteligenţă. Cobor la a cincea şi fac un ocol înşelător prin cartierul central, mă pierd în mulţimi şi fac cale întoarsă adesea. Apoi închiriez un aeromobil şi pornesc spre periferie, către stupul criogenic.

După formalităţile de plată şi instrucţiunile de îngrijiri ulterioare, îmi descarc strălucitorul cavaler din sarcofag şi-l ajut să meargă la aeromobil. Capul nu prea i s-a trezit încă, de-abia decongelat, dar Sim-Soma lui cu asistenţă energetică îl ajută să se îndepărteze de zigurat.

Îi trimit gânduri de dragoste ca să-i ajut decongelarea. Programez destinaţia Rio de Janeiro în aeromobil, dar înainte să pornim mai este chestiunea măruntă a ruperii contractului meu. Zbor spre zgârie-norul Liniei Satori, cu Joe nemişcat lângă mine. Las aeromobilul pe platforma de aterizare, cobor la etajul douăzeci şi intru în muzeu.

Trebuie să aştept o vreme până când o familie bogată hotărăşte că s-a minunat îndeajuns, iar când pleacă, sar peste cordonul-laser care înconjoară ecranul pâlpâitor al continuumului- *nada.*

Stau fascinată, indiferentă la pericolul de a fi găsită aici. Înaintea mea este starea finală, primară, către care aspirăm cu toţii - singurul lucru menit să fie veşnic dincolo de capacitatea mea de înţelegere.

Contemplarea-mi este întreruptă de o strălucire la capătul braţului. Mâna îmi furnică. Portretul miniatural al lui Gassner se însufleţeşte. Ridic braţul, ca şi când mi-aş apăra ochii de continuumul-*nada*, şi mă uit la el:

— Ce vrei, Gassner?

— Sita! strigă, şi îmi foloseşte numele adevărat doar în perioade de tensiune.

Paloarea lui obişnuită este năpădită acum de stacojiul furiei, iar el transpiră.

— Sita... unde-i Kennedy? Am crezut că ai...

— N-am rezolvat cazul, Gassner. Spider Lo a ajuns acolo mai întâi. Kennedy îi e dator Agenţiei Massingberd, nu ţie.

— Sita!

Aproape a izbucnit în plâns.

— Vino înapoi, aici!

Zâmbesc:

— Îmi pare rău, Gassner. Am terminat. Sunt sătulă şi plec. Cu bine...

Intră în panică. Ştie că fără telepat nu valorează nimic.

— Nu se poate! Bangla...

Se poate, iar *desh* se pierde când îmi reped mâna în interfaţa continuum-*nada* realitate. Satisfacţia că m-am descotorosit de Gassner îmblânzeşte durerea pierderii mâinii; tele-capacitatea mea respinge transmisiile înnebunite care-mi ţâşnesc în susul braţului şi menţine chinul sub pragul toleranţei. Încheietura este retezată cu precizie când mă retrag clătinându-mă, ciotul e cauterizat şi înnegrit. Sar peste barieră şi traversez camera, împleticindu-mă.

Holograma omului de ştiinţă stă lângă intrare. Pedro Fernandez, descoperitorul continuumului-*nada* şi deschizătorul drumului. Pare să-mi zâmbească, iar eu cunosc acel zâmbet. Îi fac cu ochiul când plec.

* * *

Joe îmi mângâie braţul pe când urc în aeromobil şi decolăm. Ne înclinăm în zbor deasupra oraşului şi ne îndreptam spre ocean. Îl sondez. Capul îi revine încet la viaţă, încălzindu-se parcă la lumina soarelui care străluceşte prin parbriz. Citesc nevoia lui Joe, dorinţa fierbinte.

Deasupra oraşului, înclinat la un anume unghi, ecranul holografic revarsă ştirile de dimineaţă asupra lumii care se trezeşte. A cedat oare Agenţia Gassner ofertelor de preluare care cu siguranţă trebuie să vină acum? Haideţi, un sfârşit ca ăsta ar fi prea ca la carte. Pot doar să aştept până ajungem la Rio şi să aflu atunci.

Între timp, sper.

Cu voce slabă, Joe spune:

— Ai făcut rost de credite?

Deschid valiza şi-i scutur cristalele în poală.

— Z-pineal, îi spun, şi-mi deschid mintea, lăsându-l să treacă prin experienţa pe care-o avusesem cu câteva luni în urmă când am dat peste Z-pineal şi supravieţuisem.

— Ori Z-pineal, ori eu, băiete, îi zic. Iluminarea sau dragostea. Alege.

Iar eu mă retrag, mă închid. Nu vreau să-i influenţez decizia şi nu vreau să trag cu urechea la pasiunea lui nebună pentru ceva pe care nu pot niciodată spera să-l înţeleg.

Bătrânul Pete? Mda, nu m-a păcălit. *A fost* o celebritate, odinioară. Era probabil persoana cea mai celebră din lume. Cu ani în urmă era Pedro Fernandez, descoperitorul continuumului-*nada* şi deschizătorul drumului.

Acum ştiu cu siguranţă că Bătrânul Pete este bun, în spatele ecranului aceluia...

Îl privesc pe Joe. Se uită fix la cristalele din mâinile lui, cântărind experienţa pe care a avut-o şi-a pierdut-o şi ceea ce pot eu să-i dau. Lasă cristalele să cadă înapoi în valiză, mă priveşte.

— O să le vindem când ajungem la Rio, Sita. O să găsim un ciberchirurg să mă repare şi-o să-ţi cumpăr o mână nouă.

Iluminarea, sau iubirea? Poate că sunt unul şi acelaşi lucru.

Lacrimile-mi umplu ochii pe când ne îndepărtăm în zbor de oraş şi către răsărit, iar eu pilotez cu o singură mână.